

Esej drugog dobitnika stipendije „Dr Jasna Kojić“ o boravku u Orlando

Gužva i graja. Onaj karakterističan zvuk svakog aerodroma koji niko ne razume. Hiljade izgovorenih reči na stotinu različitih jezika, škripa dotrajalih točkića na koferima. U masi nepoznatih i zbunjenih lica, čini mi se na mom nikad više sigurnosti i želje – spreman sam. Zagrljaji i poljupci porodice, bilo je i suza, naravno. U rancu knjiga *Pediatric neurology* (poklon od Steve za srećan put). Tako je izgledalo na početku.

Danas vam pišem kao dr Rastko Sava Jeremić. Voleo bih da znate da je ono što je bilo neostvorena želja tokom 2015. postalo fantastična realnost polovinom avgusta meseca minule 2016. godine kada sam se, tada kao student šeste godine medicine, našao na tlu SAD, u gradu Orlando na Floridi, kao drugi dobitnik stipendije „Dr Jasna Kojić“. To je izgleda još jedna potvrda čuvene izreke *Nikada ne odustaj* ili *Trud se na kraju uvek isplati*. Možda bi baš tako mogao da bude naziv ovog mog sastava. Elem...

Kažu da snovi počnu da se ostvaruju onda kada nađete dom tamo gde niko ne priča vašim jezikom, a svi znaju vaše ime. Kada radite ono što volite, a niko vam ne stoji na putu zbog toga i ljudi vas cene zbog onoga što znate i možete. Da je sve ovo istina, potvrđuje biografija dr Jasne Kojić. Jasna Kojić, rođena Milovanović, rodnom je iz ravnog Srema, bila je učenik mitrovačke srednje medicinske škole, a zatim i student medicine, našeg, medicinskog fakulteta u Novom Sadu. Danas je MD Jasna Kojić, dečiji neurolog, jedna od četiri na Floridi, a svakako među najcenjenijim u SAD. U vremenu kada se u našoj zemlji sve podredilo besmislu ratovanja, dr Jasna Kojić je svoju ljubav ka medicini i humanost usmerila kroz trud i rad u realizaciju specijalizacije iz pedijatrije na univerzitetu u En Arboru (*Ann Arbor, Michigan*), a zatim i supspecijalizacije iz dečje neurologije u Filadelfiji. Nakon toga, s porodicom se seli na Floridu, u Orlando, gde započinje ostvarenje svog sna. Svog sna, ali i sna mog kolege Stevana, mog sna i snova svih onih studenata koji će, nadam se, imati priliku da pišu ovakav esej.

Sa doktorkom Kojić na radnom zadatku...

Nakon što sam tokom 2015. obavio intervju sa dr Kojić lično, kao kandidat za stipendiju, bio sam fasciniran najpre jednom činjenicom – da vrhunski medicinski ekspert, profesor na Univerzitetu Centralne

Floride, razgovara sa mnom, majčinski i prijateljski, s jednim studentom o kome zna onoliko koliko piše u biografiji i motivacionom pismu. Već tada sam bio ponosan, iako nisam bio izabran, za mene je uspeh ostvaren. Poželeo sam srećan put svom dragom prijatelju Stevi Olujiću i sa nestrpljenjem čekao da se vrati. A onda sam bez treptanja upijao svaku njegovu reč, proživljavao sve slike i ljude viđene njegovim očima, nadajući se da ću ja biti sledeći. Ispostavilo se – bio sam.

Tokom četiri nedelje bio sam ravnopravni član tima *Child Neurology Center of Orlando*. Na čelu tima dr Jasna Kojić lično, a članovi tima *ARNP Afton, Courtney, Chelsea*, EEG tehničari Tina i Nik, saradnice Debi, Branka, Mardži i Marta i, naravno, doktorkin suprug Zoran.

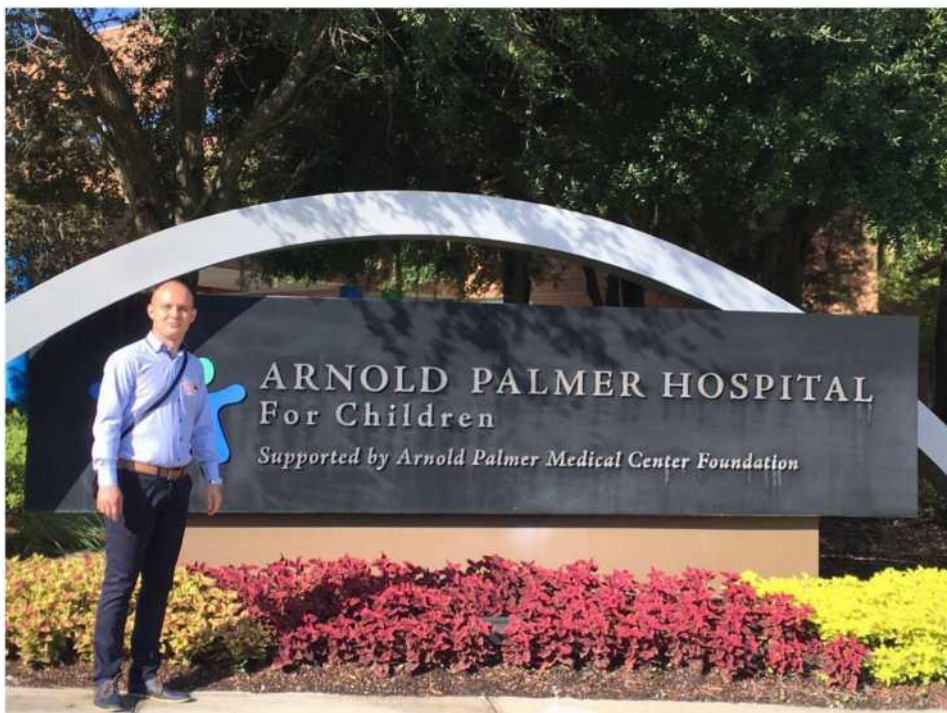

Sa delom tima Child Neurology Center of Orlando

U imponantnom objektu nadomak Universal studija, nalazi se doktorkina privatna klinika. Mesto gde se rešavaju najkompleksiji problemi iz oblasti dečje neurologije: epilepsija, glavobolje, urođeni sindromi, autizam, poremećaji ponašanja. Sećam se osećaja topline i ljubavi koji su mi ispunili srce kada sam prvi put kročio u prostorije Klinike. Na zidovima veliki panoi sa slikama čitavih porodica, čiji su najmlađi članovi nekada ovde tražili put do ozdravljenja. I svi su ga našli, a slike nasmejane dece stižu doktorki Kojić kao najveća i neizmerna nadoknada i priznanje. Za sve. Tada sam već shvatio reči svog kolege Steve koje mi je uputio pre odlaska: „Videćeš, to je nešto sasvim drugo“. I zaista, tako je i bilo. Dočekan sam s poštovanjem i uvažavanjem. Dobio priliku da pokažem šta znam, dobio i pohvalu i priznanje za to, bez sujete i ljubomore. Nisam bio propitivan ili ocenjivan. Bio sam „samo“ kolega čije je mišljenje jednako bitno. Uživao sam u tome. Upoznao sam i kolege studente medicine iz SAD, koji su bili zainteresovani da čuju kako se živi i radi kod nas. Bili su spremni da pomognu ali i da pomoć zatraže. Srdačno su mi pružali ruku i kolege specijalizanti i stažeri. S poštovanjem sam se pozdravljao sa roditeljima dece koji su posećivali ordinaciju. Bile su tu čitave porodice iz Latinske Amerike, istočnih zemalja... Zaista neverovatno zvuči da smo svi bili tu zahvaljujući jednoj osobi – doktorki Kojić. Povodi različiti, ali ishodi isti. Iz ordinacije su izlazili nasmejani ljudi, sa željom da se ponovo vrate, u dobru ili zlu, jer tu su bili sigurni.

Ako nisam do sada spomenuo, dr Jasna Kojić je načelnik Odeljenja dečje neurologije u najvećoj dečjoj bolnici Centralne Floride *Arnold Palmer*. Ne mogu rečima da vam opišem osećaj koji me je obuzimao dok sam sa dr Kojić boravio u ustanovi koja se ni po čemu ne razlikuje od onoga što smo svi gledali u čuvenim stranim serijama sa medicinskom tematikom (*ER; Grace Anatomy* itd). Zamislite bavljenje medicinom bez ograničenja,

sa svim dijagnostičkim mogućnostima kojih možete da se setite. Zamislite pacijente za koje nema nerešivih problema, sistem gde ne nedostaje lekova ili hrane za bebe, sobe za pregled sa igračkama i šarenim zidovima, „zid uspomena“ sa slikama svih onih kojima je dr Kojić pomogla, osmehe dece uz čiji oporavak rastete i vi, roditelje te dece koji vam čvrsto stežu ruku i suzama radosnicama pozdravljaju vašu spremnost i odlučnost da pomognete njihovom detetu. Zamislite da kao student ili stažer ili specijalizant dobijete priliku da vas profesor lično predstavi kao svog saradnika ili pomoćnika, kada vam se u ruke dâ mogućnost, a na korišćenje znanje da pomognete kome god želite. I na kraju zamislite da sve to neko drugi prepozna i poštuje; da vam oda priznanje za znanje koje nosite iz Srbije, da vam podari pregršt novih medicinskih iskustava i informacija koje će vam nesumnjivo značiti u karijeri i životu. Zauzvrat – ne treba ništa. Ako ste sve ovo zamislili, ja vam kažem da više ne morate da zamišljate, nego se prijavite sledeće godine i sve to proživite. Tako izgleda baviti se medicinom kada vam je mentor dr Jasna Kojić.

Na pragu najbolje dečje bolnice na Floridi

Da nije sve medicina i da Orlando zasluženno nosi naziv „ najzabavnijeg grada sveta“ potvrdili su mi i pokazali ostali članovi porodice Kojić kao i brojni kućni prijatelji, ljudi kojima sam zahvalan za ceo život. Vožnja kanuom, kuglanje, *Disney World*, skakanje sa jahte u Meksički zaliv, fahitas, samo su neke od stvari koje ćete probati, doživeti, iskusiti – tek da vam zagolicam maštu. Četiri nedelje biće malo, kada vam slobodno vreme ispunjavaju doktorkina deca Nenad i Sandra i snajka Dana. Da je stub svake porodice dobar otac i muž, potvrdio je gospodin Zoran, doktorkin suprug, neko koga doktorka Kojić apsolutno zaslužuje kraj sebe. Mašinski inženjer koji je sopstvenu impozantnu karijeru podredio uspehu svoje supruge. Danas zajedno sa doktorkom Kojić vodi privatnu kliniku. Očinska, supružnička figura za primer, jedna od onih osoba koju svako od nas treba da čuva kao prijatelja u svom životu. Zahvalan sam za tu privilegiju, za znanje i iskustvo koje je podelio sa mnom, za dobro raspoloženje i nezaboravne uspomene.

Ako ste baš vi sledeći dobitnik stipendije, onda zaboravite na vitku liniju jer ćete uživati u ukusnim kulinarskim đakonijama baka Cice. Bićete ponosni na svoje srpsko poreklo kada čujete fascinantne životne priče naših ljudi koji žive širom Floride i SAD. Sve te ljude sudbina je odvela daleko od matice, ali se i pobrinula da ih ujedini tamo, negde daleko. Oko trpeze Kojića, Avrama, Nenića priča se, jede se, voli se, smeje se i šali se onako kako se to čini u Srbiji. Srpski, dobrodušno, iskreno, prijateljski. Baš kako treba da biste se tokom mesec dana osećali kao deo jedne velike srpske porodice, tu na korak od Majami Biča, u hladovini palmi.

Sa doktorkom Kojić i njenim suprugom Zoranom

Zahvaljujući profesorki Aleksandri Stojadinović, mentorki mog diplomskog rada, probudila se ljubav ka pedijatriji, shvatio sam koliko težak i odgovoran posao jeste pomoći bolesnom detetu. U isto vreme, nagrada u vidu osmeha zdravog deteta nema cenu. Dragoj mentorki sam neizmerno zahvalan za konstantnu i bezuslovnu podršku mojoj nameri da spoznam dečju neurologiju iz drugog, svetskog ugla.

Nošen iskustvom svog dragog kolege Stevana Olujića, prvog dobitnika stipendije „Dr Jasna Kojić“ krenuo sam u svet. Zato se ovaj tekst skoro i ne razlikuje od onoga koji je Steva napisao. Istina je jedna, identična i u mojim i u njegovim očima. Životna priča poput filma, uspeh vredan divljenja, sreća na kojoj bi mnogi pozavideli. To su moje prve asocijacije kada se pomene doktorka Kojić. Doktorki i njenoj porodici dugujem veliku zahvalnost za sve.

Opet gužva i graja na aerodromu. U masi nepoznatih lica, raspoznavao se samo kačket s natpisom *Florida*. Zagrljaji, poljupci, na njihovom licu opet suze, radosnice. A na mom – ponos. Tako je bilo na kraju.

Neka iskustva stečena u okviru stipendije „Dr Jasna Kojić“ pomognu svim kolegama da bolje upoznaju sebe, svoje mogućnosti i želje. Neka ih učini jačim i odlučnijim. Ideja doktorke Kojić živeće kroz sve one kolege koji su spremni da deo sebe daju za unapređenje medicine i zdravstva u Srbiji, zahvaljujući iskustvima stečenim bilo gde u svetu. Svako životno iskustvo poslužiće svrsi samo onda kada se pokloni životu samom i mestu gde je naš život i započeo – kod kuće.

Nikada ne zaboravite svoje poreklo i početke, ma gde bili jednog dana. I zato, gde god pošli u budućnosti, na duže ili na kratko, trudite se svim snagama da što više naučite, da usvojite i zapamtite. A onda, bogati znanjem, a vođeni ljubavlju, vratite se kući i učinite da ovde, u našoj domovini, našoj Srbiji, bude jednako dobro ili čak i bolje nego tamo negde. Dobrodošli kući.

Zauvek zahvalan,

Dr Rastko Sava Jeremić, drugi dobitnik stipendije „Dr Jasna Kojić“